

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Sygdommen til Døden

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578675987536/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

de paa at søge den. Denne Skjulthed er just noget Aandeligt, og et af Betyggelses-Midlerne for at sikre sig at have ligesom bag Virkeligheden et Indelukke, en Verden udelukkende for sig selv, en Verden, hvor det fortvivlede Selv rastløs og tantalsk er beskæftiget med at ville være sig selv.

Vi begynde (α 1) med den laveste Form af Fortvivlelse, som fortvivlet ikke vil være sig selv. Den dæmoniske Fortvivlelse er den meest potenserede af den Fortvivlelse, der fortvivlet vil være sig selv. Denne Fortvivlelse vil end ikke i stoisk Forgabelse i sig selv og Selvforgudelse være sig selv, vil ikke som den, vistnok løgnagtigt, men dog i en vis Forstand efter sin Fuldkommenhed være sig selv; nei, den vil i Had til Tilværelsen være sig selv, være sig selv efter sin Elendighed; den vil end ikke i Trods eller trodsigt, men paa Trods være sig selv; den vil end ikke i Trods rive sit Selv løs fra den Magt, der satte det, den vil paa Trods paanøde sig den, paatrodse sig den, vil af Malice holde sig til den – og det forstaaer sig, en onskabsfuld Indvending maa jo ogsaa for Alt passe paa at holde sig til Det, hvorimod den er Indvendingen. Den mener, oprørende sig mod hele Tilværelsen, at have faaet et Beviis mod denne, mod dennes Godhed. Dette Beviis mener den Fortvivlede sig selv at være, og det er det han vil være, derfor vil han være sig selv, sig selv i sin Qval, for med denne Qval at protestere hele Tilværelsen. Medens den svagt Fortvivlende Intet vil høre om, hvad Trost Evigheden har for ham, saa vil en saadan Fortvivlet heller Intet høre derom, men af en anden Grund: just denne Trost vilde jo være hans Undergang – som Indvending mod hele Tilværelsen. Det er, for at beskrive det billedligt, som hvis der for en Forfatter indløb en Skrivfeil, og denne blev sig bevidst som saadan – maaskee var det dog egentligen ingen Feil, men i en langt hoiere Forstand et væsentligt Medhenhørende i hele Fremstillingen – det er som hvis nu denne Skrivfeil vilde gjøre Oprør mod Forfatteren, af Had til ham formene ham at rette, og i vanvittig Trods sige til ham: nei, jeg vil ikke udslettes, jeg vil staae som et Vidne mod Dig, et Vidne om, at Du er en maadelig Forfatter.